

Sygn. akt III KK 378/16

## POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 25 października 2016 r.,  
sprawy **K. R.**  
skazanej z art. 286 § 3 k.k. i innych  
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanej  
od wyroku Sądu Okręgowego w B.  
z dnia 15 kwietnia 2016 r., sygn. akt IV Ka (...),  
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B.  
z dnia 22 grudnia 2015 r., sygn. akt XI K (...),

### **p o s t a n o w i ł**

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazaną kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 grudnia 2015 r., sygn. akt XI K (...), Sąd Rejonowy w B. uznał oskarżoną K. R. za winną popełnienia czynu z art. 286 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i innych i skazał ją na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny 100 stawek dziennych po 20 zł każda.

Od powyższego wyroku apelację złożył obrońca oskarżonej K.R., zarzucając:

- I. obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., która miała wpływ na treść wyroku, poprzez oparcie orzeczenia na dowodach obciążających

oskarżoną oraz nie wyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności sprawy;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, poprzez uznanie oskarżonej za winną popełnienia przestępstwa z art. 286 § 3 k.k.;

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, poprzez uznanie oskarżonej za winną popełnienia przestępstwa z art. 270 § 1 k.k.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2016 r., sygn. akt IV Ka (...), Sąd Okręgowy w B. zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od powyższego wyroku kasację wniósł obrońca skazanej K.R. zarzucając:

I. obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., która miała wpływ na treść wyroku, poprzez oparcie orzeczenia na dowodach obciążających oskarżoną oraz nie wyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności sprawy;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, poprzez uznanie oskarżonej za winną popełnienia przestępstwa z art. 286 § 3 k.k.;

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, poprzez uznanie oskarżonej za winną popełnienia przestępstwa z art. 270 § 1 k.k.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 15 kwietnia 2016 r. i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 22 grudnia 2015 r. oraz o przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie wobec oczywistej bezzasadności.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Kasacja obrońcy skazanej K. R. jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Przystępując do wskazania powodów takiej oceny na wstępie przypomnieć należy, iż nadzwyczajny środek zaskarżenia, jakim jest kasacja, zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k., wniesiony może być jedynie z powodu uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Takie unormowanie powoduje, że podstawy kasacji nie może stanowić samoistny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych zarówno, gdy jest on podniesiony wprost, jak i wówczas kiedy dla ominięcia owego ustawowego ograniczenia przyjmuje postać zarzutu obrazy prawa. Sąd Najwyższy rozpoznając kasację nie jest bowiem uprawniony do dokonywania ponownej oceny dowodów i w oparciu o jej rezultaty, do sprawdzania poprawności poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, a jedynie do skontrolowania, czy orzekające sądy dokonując ustaleń faktycznych, nie dopuściły się rażącego naruszenia reguł procedowania, co mogłoby mieć istotny wpływ na ustalenia faktyczne, a w konsekwencji na treść wyroku.

Przedmiotem kasacji, zgodnie z art. 519 k.p.k., może być jedynie prawomocny i kończący postępowanie wyrok sądu odwoławczego. Zarzuty podniesione w kasacji pod adresem orzeczenia sądu I instancji podlegają zatem rozważeniu przez sąd kasacyjny tylko w takim zakresie, w jakim jest to nieodzowne dla należytego rozpoznania zarzutów stawianych orzeczeniu sądu odwoławczego.

Autor kasacji, wspomnianych powyżej regulacji, związanych z funkcją i przedmiotem tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia, w istocie nie respektuje. Szczegółowa analiza zarzutów zawartych w wywiedzionej przez niego kasacji prowadzi bowiem do wniosku, że nie tylko są one dosłownym powtórzeniem zarzutów apelacyjnych i tym samym są wprost zwrócone przeciwko orzeczeniu Sądu I instancji, ale ponadto - pod pozorem obrazy przepisów prawa - w rzeczywistości formułują, niedopuszczalny w postępowaniu kasacyjnym, zarzut błędu w ustaleniach faktycznych.

Wbrew twierdzeniom obrońcy w procesowaniu Sądu Okręgowego w B. nie sposób doszukać się naruszenia zasad określonych w art. 7 k.p.k. Zgodnie z przywołanym przepisem, przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną, gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi

wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego i jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku. Uzasadnienie wyroku Sądu odwoławczego jednoznacznie wskazuje, że Sąd ten dokonał wszechstronnej i szczegółowej kontroli wyroku Sądu I instancji. Także sposób w jaki tę kontrolę przeprowadził nie może być skutecznie kwestionowany. Sąd odwoławczy poddał bowiem szczegółowej analizie prawidłowość oceny poszczególnych dowodów dokonaną przez sąd *meriti* oraz rozważył, czy dokonano ją w aspekcie całokształtu materiału dowodowego i czy wyciągnięte z tak przeprowadzonej oceny dowodów wnioski, co do ich wiarygodności były poprawne, a więc czy uwzględniono tu wskazania wiedzy, doświadczenia życiowego oraz wymogi prawidłowego rozumowania. Wbrew twierdzeniom autora kasacji, nie można uznać za naruszenie zasady określonej w art. 7 k.p.k., akceptacji przez Sąd odwoławczy przeprowadzonej przez Sąd I instancji oceny dowodów. Skarżący nie wykazał, podnosząc ten zarzut, aby Sądy orzekające w niniejszej sprawie oceniły te dowody w sposób dowolny, a nie swobodny. Zarzut rażącego naruszenia art. 7 k.p.k. wymaga bowiem wykazania wad w sposobie dokonania oceny konkretnych dowodów, podczas gdy kasacja kwestionuje jedynie wynik oceny domagając się podzielenia oceny dokonanej przez jej autora.

Chybiony jest również zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz *in dubio pro reo* nie są bowiem miarodajne wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Zastrzeżenia skarżącego co do oceny wiarygodności dowodu rozstrzygane mogą być zaś jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobody ocen, wynikającej z treści art. 7 k.p.k.

Odnosnie podniesionej przez skarżącego obrazy art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.k. podkreślić należy, że wskazane przepisy nie nakładają na sąd orzekający bezwzględnego obowiązku przywoływania w uzasadnieniu orzeczenia wszystkich

bez wyjątku dowodów. Sąd bowiem, mając na uwadze całokształt przeprowadzonych dowodów, zgodnie z zasadą swobodnej ich oceny, ma prawo oprzeć się na jednych dowodach, a pominąć inne, gdy ich treści są zbieżne. W przypadku natomiast, gdy treści dowodów są wzajemnie sprzeczne, to powinnością sądu jest wskazanie dowodów, na których się oparł oraz podanie, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Wskazanemu obowiązowi Sąd I instancji niewątpliwie uczynił zadość.

Oczywiście bezzasadny jest także zarzut obrazy art. 4 k.p.k. Przepis ten nie może stanowić samodzielnej podstawy kasacji, statuuje bowiem normę o charakterze ogólnym, gdy tymczasem zarzut naruszenia prawa procesowego powinien opierać się na naruszeniu norm tworzących konkretne zakazy i nakazy.

Zarzuty z punktu 2 i 3 kasacji dotyczące błędu w ustaleniach faktycznych są niedopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym (art. 523 § 1 k.p.k.).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. orzekł, jak w postanowieniu.